

[Bertel Dahlgaard.]

og ulyst til at tænke den situation igennem, der opstår den dag, vi får virkelig økonomisk og erhvervsmæssig modgang.

Den højtærede finansminister spurgte mig nu i denne forbindelse, om det radikale venstre, hvis en nedsættelse af militærbudgetterne ikke i fremtiden viser sig mulig, da ikke vil være med til at påbegynde folkepensioneringen. Det forekommer mig, at ministeren misforstår situationen. Det radikale venstre tager til orde for at tilvejebringe sådanne besparelser på statsbudgettet, at gennemførelsen af en folkepensionering bliver mulig, men dersom regeringen ud i fremtiden opretholder et militærbudget på over 1 000 mill. kr. årlig, da bliver den ude af stand til overhovedet at foreslå en reform som folkepensionering, fordi de fornødne midler da simpelthen ikke er tilstede dertil. Da nytter det ikke længere med de smukke ord, og det ved ministeren også meget godt. Vi fik en lille forsmag derpå forleden ved forhandlingen her i tinget om aldersrenten. Vi havde forud for valget krævet en begyndende udligning af aldersrentesatserne på landet, i købstæderne og i hovedstaden, men da efter valget løfterne skulle indfries, så havde regeringen finansielle betænkeligheder, og så var det dog her relativt beskedne beløb, det drejede sig om. Derfor taler det radikale venstre folkepensioneringens sag i dag, når vi siger til den højtærede finansminister, at opretholdes et tusind millioner kroners budget på det militære område, har ministeren ingen penge til løsningen af den store sag den dag, da talen skal omsættes i handling.

Ministeren siger så, at med en retfærdigere fordeling af skattebyrden kan det tænkes at der bliver penge tilovers. Jeg troede ærlig talt, at vi var enige om, at ændringer i fordelingen af skattebyrden skulle medføre lettelse i skatterne der, hvor de er mest tyngende i øjeblikket, først og fremmest en lettelse for en række mellemindtægter, hvor det danske skattesystem rammer meget hårdt. Det er i hvert tilfælde det radikale venstres opfattelse.

Ministeren fremkom i denne forbindelse med en bemærkning, som jeg overhovedet ikke forstod, idet han sagde, at han ikke troede, det var muligt at gøre beskatningen mere retfærdig indenfor de bestående ud-

giftsrammer. Hvad mener ministeren med denne bemærkning? Jeg er enig med det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i, at den synes helt uforståelig. Jeg tror, den højtærede minister skal være glad for, at det radikale venstre siger, at hvis der ikke indtræder helt uforudsete begivenheder, så må skatteforhøjelsernes tid nu være forbi, og skattereformernes tid må være inde. Jeg kan være enig med ministeren, når han udtaler, at en skattereform må tage sit udgangspunkt i en fornuftig ordning af udgiftsfordelingen mellem stat og kommune. Men jeg mener rigtignok, at der samtidig bør foreligge forslag til både en opholdskommuneskattelov og en ny statsskattelov. Der er jo her en indbyrdes forbindelse, som gør, at problemerne må behandles samtidig, ellers falder det hele fra hinanden i uoverkuelighed.

Jeg har ønsket ved denne lejlighed at give udtryk for, at de danske finanser bevæger sig på en grænse, som det vil være skæbnesvangert at overskride. Ministeren sagde i sin svartale, at der ved opstillingen af budgettet var udsigt til en vis sikkerhedsmargin, men dette er i denne forbindelse efter mit skøn et taget begreb. Der er en sikkerhedsmargin, hvis de nuværende konjunkturer fortsætter, men hvis der indtræder et konjunkturtilbageslag af blot moderat styrke, da er der ikke overfor sådanne begivenheder nogen sikkerhedsmargin tilstede i det foreliggende finanslovbudget.

Alfred Jensen: Der er ikke i finansministerens indlæg under denne debat kommet noget frem om en ny politik i forbindelse med finansloven, udover hvad der allerede var kendt. Det videste, ministeren har strakt sig til, var at spørge det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, om det ikke var for tidligt at udtale sig om, i hvilket omfang det bliver muligt for regeringen at indfri sine løfter.

Om det endelige omfang af regeringens virksomhed og indsats er det naturligvis altfor tidligt at udtale sig nu. Det er ganske klart, men det er heller ikke det, der er problemet, når der spørges om regeringens politik. Det, der er interessant, er, hvad regeringen vil gøre for at indfri de forventninger om en ny politik, der er i det arbejdende folk, og som regeringspartiet selv med